

Kr., som vi skyldte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) at vi maa give Afkald paa; derom kan der ikke tvistes. Endelig har jeg regnet paa Tillægsbevillingsloven i Almindelighed 4 Mill. Kr., og derom kan jeg kun sige dette, at Statsgældsdirektørens Opgave fra 31. August i Aar over, hvad der er udbetalt af ham paa forventet Tillægsbevilling, var $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Naar jeg da regner 4 Mill. Kr. i alt, regner jeg i Virkeligheden efter al Rimelighed med et for lille Tal; det er usandsynligt, at det ikke skulde blive større; men for ikke at overdrive har jeg regnet med dette. Saaledes kommer jeg til et Resultat som dette: 31,8 Mill. Kr.s sikkert Underskud. Saa spørger jeg, om jeg har talt letsindigt, naar jeg har sagt, at det vilde blive mellem 30 og 35 Mill. Kr.; det kommer ikke under 30, og det kunde muligvis blive over 35; jeg vil i dette Øjeblik ikke indestaa for, at det ikke kan blive dette. Alene ved det, jeg her har oplyst, kommer altsaa dog Finansernes slette Tilstand ret tydeligt frem.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) siger saa til mig, at der er ogsaa gjort noget før min Tid for at standse paa dette Punkt med Hensyn til de store Udgifter. Jeg ved nu ikke af, at jeg har nægtet dette. Jeg kunde nok læse paa det Finanslovforslag, som er fremlagt først af det ærede Medlem fra Æbeltoft og siden af mig, at man har strøget endda meget store Beløb. Privat har i øvrigt det ærede Medlem fra Æbeltoft, hvad jeg meget gerne skal indrømme, ogsaa underrettet mig derom. Derom tvivler jeg altsaa ikke. Men det er klart, at derved kommer vi ikke ud alligevel. Vi maa til en ganske overordentlig sparsommelig Politik. Og nu har jeg dog, mens jeg har overværet denne Forhandling her i Tinget, næsten fra alle Medlemmers Side beständig hørt dette, at den lille Ting, de hver især vilde have, kunde der vel nok blive Raad til. Men hvis jeg skulde lægge alle disse Krav sammen, komme vi til en saa betydelig Sum, at der ingen Mulighed er for at kunne bære alle disse Udgifter. Der venter jeg mig altsaa den betydelige Hjælp, som det ærede Medlem fra Æbeltoft ved sin Autoritet og Kundskab kan yde mig. Jeg venter, at han vil være med til til sine Meningsfæller at sige: Stands alle Krav, for der er ingen Mulighed for at opfylde dem; saa skal jeg gøre det samme overfor mine Meningsfæller. For hvad kan det nytte at komme med Krav, naar man maa sige det bestandige og sikre: Der er ingen Penge

dertil, og det er i Virkeligheden Situationen.

Det ærede Medlem nævnedes Lønningskrav. (Afbrydelse af N. Neergaard). Jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at det ærede Medlem nævnedes nye Lønningskrav fra Statsfunktionærer. Jeg kan ikke i dette Øjeblik, og det kan vel ingen forlange af mig, ganske bestemt udtrykke mig derom; men for mig staaer det saaledes, at Stillingen er den, at man her i Tinget absolut maa nægte selv berettigede Lønningskrav. Selv til Funktionærer, Embedsmænd o. s. v., som komme og sige: Det er urimeligt, at der ikke nu gives til os, for vi ere ganske ligestillede med dem, der have faaet før, maa vi sige: Ja, I have Ret i Begrundelsen; men der er ingen Mulighed for at opfylde eders Krav, for naar der ingen Penge er, er der ingen Mulighed for at inødekomme selv de mest berettigede Krav.

Hvad vi derimod kunne og maa gøre er: ikke at standse alle Udgifter til produktive Arbejder. Saa vidt vi kunne, maa vi komme ind paa saadanne og sætte dem i Værk og søge den finansielle Støtte, der behøves dertil. Men hvor vi møde Krav, der i Virkeligheden ikke indbringe Statskassen noget, ere vi nødte til, tror jeg, at være haarde og ubarmhertige, og dertil maa alle det høje Tings Medlemmer give deres Støtte. Det kan ikke nægtes, at det ikke i og for sig er en Regeringssag. Det er en Rigsdagssag; det er en almindelig Resignationssag, idet alle maa sige: Vi ere nødte til dette i Øjeblikket. Den nuværende Regering kan ikke herved søge nogen politisk Støtte hos dette Tings forskellige Grupper, Partier og Medlemmer; men den maa appellere til en vis Samfølelse og sige: Hvad skulle vi gøre, naar vi ingen Penge have i Kassen og have al mulig Aarsag til at spare?

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), det meget overlegne og overgivne og overdrevne Medlem for denne Valgkreds, gav mig efter sin Mening mange gode Raad. Ulykken for mig var, at naar det ærede Medlem, hvis Indfald og gode Hoved jeg meget godt kan beundre, kommer til det positive, de virkelig gode Raad, er det, han siger, saa rasende almindeligt, at man virkelig ikke kan have nogen Nytte deraf. Jeg lyttede til det ærede Medlem, som jo er en kundskabsrig Mand, men fandt ikke andet end ganske almindelige og flade Bemærkninger som denne, at jeg maatte endelig som Finansminister huske paa, at jeg skulde